

Republika Srbija
VRHOVNI KASACIONI SUD
Kzz 65/11
19.10.2011. godina
Beograd

U IME NARODA

Vrhovni kasacioni sud, u veću sastavljenom od sudija: Bate Cvetkovića, predsednika veća, Anđelke Stanković, Ljubice Knežević-Tomašev, Veska Krstajića i Gorana Čavline, članova veća, sa savetnikom Vrhovnog kasacionog suda Draganom Vuksanović, kao zapisničarem, u krivičnom predmetu okr. D.P, zbog krivičnog dela krijumčarenje iz člana 230. stav 1. Krivičnog zakonika, odlučujući o zahtevu za zaštitu zakonitosti Republičkog javnog tužioca Ktz 744/11 od 15.09.2011. godine, podignutom protiv pravosnažnih presuda Osnovnog suda u Kragujevcu – Sudska jedinica Aranđelovac K 2099/10 od 25.03.2010. godine i Apelacionog suda u Kragujevcu KŽ1 3597/10 od 12.12.2010. godine, u sednici veća održanoj 19.10.2011. godine, doneo je

P R E S U D U

ODBIJA SE kao neosnovan zahtev za zaštitu zakonitosti Republičkog javnog tužioca Ktz. 744/11 od 15.09.2011. godine podignut protiv pravosnažnih presuda Osnovnog suda u Kragujevcu – Sudska jedinica Aranđelovac K 2099/10 od 25.03.2010. godine i Apelacionog suda u Kragujevcu KŽ1 3597/10 od 12.12.2010. godine.

O b r a z l o ž e n j e

Presudom Osnovnog suda u Kragujevcu – Sudska jedinica Aranđelovac K 2099/10 od 25.03.2010. godine okr. D.P. na osnovu člana 355. tačka 1. ZKP, oslobođen je od optužbe za krivično delo krijumčarenje iz člana 230. stav 1. KZ.

Odlučujući o žalbi Osnovnog javnog tužioca u Kragujevcu, Apelacioni sud u Kragujevcu je presudom KŽ1 3597/10 od 12.12.2010. godine odbio žalbu kao neosnovanu i potvrdio prvostepenu presudu.

Protiv navedenih pravosnažnih presuda Republički javni tužilac podigao je zahtev za zaštitu zakonitosti Ktz 744/11 od 15.09.2011. godine, zbog povrede krivičnog zakona iz člana 369. tačka 2. i 3. ZKP, sa predlogom da Vrhovni kasacioni sud uvaži zahtev za zaštitu zakonitosti i utvrdi da je donošenjem oslobađajuće presude povređen krivični zakon u korist okrivljenog.

Vrhovni kasacioni sud je, pošto je postupljeno u smislu člana 422. stav 2. i 3. ZKP, održao sednicu veća u prisustvu okr. D.P. i branioca, adv. B.Č, a u odsustvu uredno obaveštenog zamenika Republičkog javnog tužioca, na kojoj je razmotrio spise predmeta sa presudama protiv kojih je zahtev za zaštitu zakonitosti podignut, pa je po oceni navoda u zahtevu, našao:

Zahtev je neosnovan.

Javni tužilac u zahtevu navodi da je prvostepeni sud, donošenjem oslobađajuće presude, povredio krivični zakon u korist okrivljenog – član 369. tačka 3. ZKP, te da je istu povredu učinio i drugostepeni sud kada je potvrdio prvostepenu presudu.

Prema navodima zahteva, pogrešan je stav nižestepeni sudova da u radnjama okrivljenog nedostaje element bića krivičnog dela krijumčarenja iz člana 230. stav 1. KZ, u vezi okolnosti da se okrivljeni bavi prenošenjem robe preko carine izbegavajući mere carinskog nadzora, s obzirom na odredbu člana 112. KZ koja u tački 30 predviđa da se, kada je radnja krivičnog dela određena trajnim glagolom smatra da je delo učinjeno ako je radnja izvršena jednom ili više puta. Činjenica, da je okrivljeni kritičnom prilikom preko carinskog prelaza prenosio 1320 kilograma kafe bez prateće dokumentacije, sakrivenu u šasiji vozila, u udubljenima preko kojih je kafa bila pokrivena, i sakrivena daskama, ukazuje na to da je u kamionu bio napravljen specijalni bunker ispod patosa, što prema zahtevu, upravo ukazuje na trajno bavljenje krijumčarenjem, zbog čega nije bilo mesta donošenju oslobađajuće presude.

Iznete navode zahteva Vrhovni kasacioni sud ocenjuje neosnovanim iz sledećih razloga:

Stoji navod tužioca da je radnja predmetnog krivičnog dela (prenošenje) određena trajnim glagolom, međutim, pored trajnog glagola stoji i „bavljenje“ kao trajna odrednica, koja po oceni Vrhovnog kasacionog suda, podrazumeva da učinilac to radi kontinuirano u vidu zanimanja, odnosno u više navrata i da je spreman da navedene radnje i ponovi. Kada se roba prenosi samo jedanput, onda bavljenje može postojati samo u slučaju ako je učinilac imao nameru da se i ubuduće bavi takvom delatnošću što je već pitanje činjeničnog stanja i što nižestepeni sudovi na osnovu utvrđenog činjeničnog stanja nisu našli dokazanim. Pored toga, iz izveštaja Republičke uprave carina od 10.02.2010. godine, nesumnjivo je utvrđeno da je okrivljeni radnju koja mu je stavljena na teret učinio prvi put, a osim toga okrivljeni nije robu smestio u neki posebno pravljene bunker, već je za to iskoristio postojeći prostor u okviru teretnog vozila za prevoz metalnih koturova. Kako, dakle, ne postoji ni jedan dokaz da se okrivljeni bavio niti da je imao nameru da se i ubuduće bavi prenošenjem robe preko carine, izbegavanjem carinskog nadzora, to je pravilan zaključak prvostepenog suda da odsustvo takvog obeležja dela ukazuje na nepostojanje jednog od bitnih elemenata navedenog krivičnog dela.

Prema tome, prvostepeni sud je, suprotno navodima zahteva, pravilno primenio krivični zakon kada je okr. D.P, oslobodio od optužbe za krivično delo iz člana 230. stav 1. KZ, pa su stoga neosnovani navodi zahteva o učinjenoj bitnoj povredi iz člana 369. tačka 3. ZKP, a sledstveno tome, navedenu povredu zakona nije učinio ni drugostepeni sud kada je potvrdio prvostepenu presudu.

Iako tužilac kao osnov podnošenja zahteva navodi povredu krivičnog zakona iz člana 369. tačka 2. ZKP, u zahtevu taj osnov ne obrazlaže i ne navodi u čemu se konkretno ta povreda sastoji, pa je zahtev i u ovom delu ocenjen kao neosnovan.

Iz iznetih razloga, na osnovu člana 424. ZKP, odlučeno je kao u izreci ove presude.

Zapisničar - savetnik

Predsednik veća

Dragana Vuksanović, s.r.

sudija

Bata Cvetković, s.r.